

С Л О В О

на другаря ТОДОР ЖИВКОВ на официалния обед, даден в негова чест
от министър-председателя на провинция Райнланд-Пфалц

доктор БЕРНХАРД ФОГЕЛ

гр. Майнц, 4 юни 1987 година

Уважаеми господин министър-председател,

Уважаеми господа!

Най-напред искам от името на придружаващите ме другари
и от свое име да изкажа сърдечна благодарност за възможността,
която ми се предостави да дойда във вашата провинция.

Вярно е, че и вашият, и нашият посланик имат голяма роля
в подготовката на това посещение. Но искам да ви кажа една подроб-
ност: когато ми представиха програмата в София, се предлагаха
няколко провинции, от които аз да избира кои да посетя. Аз се
спрях на вашата провинция, защото ние с Вас, господин министър-
председател, се познаваме. /Ръкопляскания./ Освен това тук е
телевизионният център на втора програма, която излъчи моето
интервю във връзка с посещението ми у вас /Ръкопляскания./
Също така много ваши фирми вече са във връзка и сътрудничат с

Народна република България в една или друга форма.

Както виждате, нашите съображения да дойдем във вашата провинция са обосновани политически, икономически и почиват на традиционната дружба и приятелство между нашата страна и нашия народ с вашата страна и вашия народ.

Аз ще бъда особено радостен, господин министър-председател, ако Вие дойдете отново в България като мой личен гост. Но бих Ви помолил да побързате с това посещение, защото, знаете, че аз съм в борба с времето.

Искам да ви съобщя, че сме изключително доволни и дълбоко удовлетворени от това посещение, от гостоприемството, което се оказва на мен и на придружаващите ме другари, от изключително плодотворните разговори и преговори, които водихме, и особено от разговора с федералния канцлер господин Кол. Разговорът беше откровен, плодотворен. Ние двамата се договорихме, че съществуват всички условия да се стимулира още повече сътрудничеството и приятелството между нашите две страни, договорихме се да разширим нашето икономическо сътрудничество, сътрудничеството в областта на науката и образованието, в областта на културата, във всички сфери, в които сме заинтересовани.

Така че може би това посещение, разговорите и преговорите, които водихме и водим, ще отбележат един нов, по-висок етап на сътрудничество между нашите страни. Аз лично бих се радвал на това.

Що се отнася до двустранните отношения, на всички срещи, които имахме досега с лидери на партии и фракции, единодушно беше мнението, че трябва да развиваме още по-плодотворно

сътрудничество, тъй като имаме традиционни, исторически връзки. Те датират отпреди един век. И както вече имах възможност да подчертая, нашият народ е свързан най-близко с руския и с германския народ. За добро или за зло, той е свързан най-вече с тези два народа. Ние желаем да развиваме добри приятелски отношения и да издигнем това традиционно приятелство на по-високо равнище.

Голямо впечатление ми прави, че Вие сте решили да дадете обед не в луксозен, модерен ресторант, а в един битов германски ресторант, по-специално ресторанта на едно семейство, което отглежда лозята и стопанисва това ресторантче. Всичко това е много приятно, много романтично. То ми напомня за моето родно село Правец, сега вече град, макар че не се е променило много. Там също има такива малки ресторанчета и казват, аз не съм ходил още, че много се посещават от хората.

Мен ме удивлява трудолюбието на семейството и бих искал тук да ги поздравя! Освен че се грижи за лозята и ресторанта, то отглежда и три деца. /Знам, че сега ще ме запишат и ще излъчат това, което ще кажа, и ще имам неприятности. Но не мога да не го кажа: ако всички в България работеха така, както това семейство, ще прескочим направо в комунизма. Аз мога да си позволя да кажа и нещо антикомунистическо, защото моята алтернатива е или да отида в пенсия след няколко години, или да ме снемат, или пък да умра. Така че мога да си позволя това. /Ръкопляскания./

Вие знаете, че ние в България сме лозари, отглеждаме лозя и правим вино. Разбираме от вина. Тук споделих с моите другари и сме единодушни, че това е прекрасно вино, божествен еликсир. Такива вина има и в България. В миналото Франция беше

на първо място по износ на бутилирано вино. Сега България е на първо място в света по износ на бутилирано вино. Това дава представа какво е България в областта на винопроизводството. Разбира се, главният износ е за Съветския съюз. Преди две години гледах едно телевизионно предаване на Московската телевизия, в което видни съветски учени доказваха, че пиенето е вредно. И тогава казах на моите другари, че това е антибългарска пропаганда от страна на Москва. /Смях./ Но те казаха: другарю Живков, Вие също водите в България борба против пиенето. Ние в България водим борба да не пият българските граждани, а в чужбина правим пропаганда да се пие и пуши. Може би ще кажете, че това е двуличиe. Няма да споря с вас, но това е реалност.

Аз съм от един район, където не виреят лозя. Може би това е единственият окръг в страната. Но там се произвежда много ракия. Почти всеки селянин си произвежда ракия, която е около 40-50 градуса. Казват ѝ скоросмъртница, но независимо от това пият. При добра реколта и при повече ракия, понякога умираха по 10-15 души от препиване. Но имаше един, който пиеше по 4 литра ракия. Бай Васил се казваше. Имаше оживени коментари как успява да пие толкова много. Той умря след победата на народната власт и ние направихме тържествено погребение, с музика и с оратори. Ораторът, който е бил определен за такива случаи, знае, че при смърт се говорят само хубави работи. След като казал много хубави думи за бай Васил, той се обърна към тленните му останки и му казал: спи спокойно, бай Василе, ние ще продължим твоето дело! Ето какъв шаблон има в нашата пропаганда в България!

/Оживление./ /Моля това да не се излъчва в България, тук може,

но в България не го излъчвайте. Когато у нас започне да говори един оратор, знаеш дума по дума какво ще каже и как ще завърши. Ако направи малко отклонение – обявяваме го за ревизионист.

/Ръкопляскания./

Виждате ли какво време настана. Аз имах среща с господин Щраус. Той е известен и у вас, и в чужбина, и в България. Известно е също, че Тодор Живков е източноправославен. Може би не така много е известен, колкото Щраус. И ние с Щраус седнахме и разговаряхме като хора. Разговорът беше много интересен. Това показва, че е настанало друго време, че не сме така черни като дявола, както сме представени, че сме хора, че нашата планета вече е едно голямо село при съвременните комуникации, транспортни и информационни потоци. И аз почувствувах тук, че това се разбира не само от нас. Тук също се разбира, че трябва да предотвратим и малка, и голяма война в нашия общ дом – Европа. А що се отнася до социалния строй, това да го оставим на историята. Сега нашите народи, нашите синове и внуци трябва да живеят в мир. Ето например Вие с Вашия брат сте от различни партии, но вярвам, че не сте се хванали за гушата. Тази сутрин ние закусвахме с него. Вероятно сега във вашия парламент ще говори за решението на правителството за ракетите със среден радиус на действие. Аз не бих си позволил като ваш гост да говоря. Но щом двама братя могат да бъдат от различни партии и на различни мнения, защо ние да не можем също така да разговаряме като партньори и да търсим решение около кръглата маса в условията на диалог и окрovenост? Светът се измени и никой не може да върне историята назад. Така се е разпоредила историята. Понеже Маркс и Енгелс

са ваши граждани, не тук на провинцията, но са от Германия /ръкопляскания/, и Маркс, и Енгелс, и Ленин не са допусkali, че може да се създаде такава ситуация в света – опасност от термоядрена катастрофа. Те са допусkali, че войната е страшно нещо, но че войната ще ликвидира човека и създадената от него цивилизация не са допусkali. Не са допусkali, че ще има такова оръжие, а то е факт и е струпано главно в нашия европейски дом. Ето как се е разпоредила историята – да спасим човека.

Аз съм оптимист и дълбоко вярвам, че нашите отношения ще се разгърнат още повече. Ние имаме това желание. Вярно е, че България е малка страна, че не можем да се сравняваме с вас нито по икономическо развитие, нито по политическо, нито по научно равнище. България си е България. Тя си има своето място – ние сме в центъра на Балканския полуостров. Така че някъде и нашият глас се чува. И аз вярвам, че ще вървим заедно по този път, друга алтернатива няма.

Благодаря за гостоприемството, за вниманието, за възможността да се запознаем с вашата провинция. Тя произвежда не само вина, но е високоиндустриален район, тук има много университети. Надяваме се, че съответните компетентни органи в България ще подпомогнат нашия посланик да се разширят връзките и сътрудничеството по-специално с вашата провинция.

Благодаря също така за възможността да посетим университета "Йохан Гутенберг". Това, което видяхме, беше много интересно. Разбира се, мога да споделя, че аз разбрах само 30 на сто от това, което говориха там. Седемдесет на сто не разбрах. Но между нас имаше другари, които разбраха повече. Аз разбрах едно: защо сме

разделили фундаменталните науки от университетската наука у нас, в България? Защото така е в Съветския съюз. А ние сме една малка страна. Вие сте голяма страна и сте ги обединили. Трябва да ги обединим и ние. Така че за мен като държавник и общественик това посещение беше много полезно.

Що се отнася до ядрото, атомите, енергията, лазерите - това е въпрос, който трудно бих могъл да коментирам. Но и от тази гледна точка моето посещение тук за мен е много полезно.

Още веднъж благодаря!

Предлагам да прием за нашата дружба и сътрудничество, за здравето на господин министър-председателя, за всички, които са около трапезата! /Ръкопляскания./ /Моля да бъде извинен, че говорих повече от Вас, господин Фогел. Моите миниречи са три часа, а максиречите са шест часа - така че сега аз се преустройвам. Освен това на мен ми плащат да държа речи, за нищо друго не ми плащат. /оживление, ръкопляскания/.